

Hof van beroep Gent

18 november 2021

Derde kamer correctionele zaken

Arrest

Arrestnummer
C/ 1497 / 2021

Repertoriumnummer
2021 / 3739

Datum van uitspraak
18 november 2021

Notitienummer griffie
2020/SZ/36
S.J.

Notitienummer parket-generaal
2020/AGG/49
2020/VJ12/36

Arrest
derde kamer correctionele zaken

2020/AGG/49 - 2020/VJ12/36

Not.nr. GE.69.LA.062433/18

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van de burgerlijke partij:

1. nr. **L.L.**,
van Bulgaarse nationaliteit,
geboren te (...), wonende te (...)

2. nr. **D.D.**,
van Bulgaarse nationaliteit,

geboren te (...), wonende te (...)

3. nr. **PAYOKE VZW**, ON (...)
met maatschappelijke zetel te (...)

tegen

1. nr. **S.J.**,
van Bulgaarse nationaliteit, geboren (...),
wonende te (...)
- beklaagde -

2. nr. **D.F.**,
van Bulgaarse nationaliteit, geboren te (...), wonende te (...)
- beklaagde -

De eerste als werkgever van huispersoneel, alsook als aangestelde of lasthebber van de gewone commanditaire vennootschap (...), met name als werkend vennoot die tevens het feitelijk werkgeversgezag uitoefent t.a.v. werknemers

De tweede, als werkgever van huispersoneel
Verdacht van: **te Gent**
als dader of mededader

A. **Geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding**

als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat, met betrekking tot 3 werknemers:

1. L.L., in de periode van 16 augustus 2018 tot 30 september 2019, meermaals op niet nader bepaalde tijdstippen,
2. D.D., in de periode van 1 mei 2019 tot 30 september 2019, meermaals op niet nader bepaalde tijdstippen
3. K.Y., in de periode van 21 januari 2019 tot 30 september 2019, meermaals op niet nader bepaalde tijdstippen

- *inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels*
- *strafbaar gesteld door artikel 181 § 1, 1 ° van het Sociaal Strafwetboek*
- *strafbaar met een sanctie van niveau 4, zijnde een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en/of een geldboete van 600 tot 6.000 euro (artikel 101 Sociaal Strafwetboek). De*

geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers (artikel 103 Sociaal Strafwetboek).

Wat betreft **de eerste en de tweede**

Bij samenhang (art. 155 Ger.W.)

te Gent

als dader of mededader

B. Mensenhandel, met verzwarende omstandigheden

door de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, met betrekking tot 3 personen:

1. L.L., in de periode van 16 augustus 2018 tot 30 september 2019
2. D.D., in de periode van 1 mei 2019 tot 30 september 2019
3. K.Y., in de periode van 21 januari 2019 tot 30 september 2019

-inbreuk op artikel 433quinquies § 1, 3° Strafwetboek

-strafbaar met een gevangenisstraf van één jaar tot vijf jaar en met geldboete van 500 euro tot 50 000 euro.

Met de verzwarende omstandigheden dat hij gezag heeft over het slachtoffer

- inbreuk op artikel 433sexies, eerste lid, 1 ° Strafwetboek;

- strafbaar met opsluiting van vijf tot tien jaar en met een geldboete van 750 tot 75 000 euro.

en dat het slachtoffer verkeert in een kwetsbare toestand ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken;

- inbreuk op artikel 433septies, eerste lid, 2° Strafwetboek;

- strafbaar met opsluiting van vijf tot tien jaar en met een geldboete van 1000 tot 100.000 euro.

Wat betreft de tweede

Bij samenhang (art. 155 Ger.W.)

te Gent, op 29 september 2019

C. Opzettelijke slagen en verwondingen

het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen t.a.v. de heer L.L. door hem te slaan met een ijzeren staaf

- inbreuk op artikel 398 Strafwetboek

- strafbaar met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van 26 tot 100 euro of met een van die straffen alleen

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling **Gent**, kamer G29, zetelende in correctionele zaken dd. **7 oktober 2020, op tegenspraak** gewezen, werd als volgt beslist:

VOORAFGAANDELIJK

Verbeterd de dagvaarding als volgt:

"de eerste (...)

De tweede (...)

(...)

A. Geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding (...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. K.Y., in de periode van **12 januari 2019 tot 30 september 2019**, meermaals op niet nader bepaalde tijdstippen

De eerste en de tweede

(...)

B. Mensenhandel, met verzwarende omstandigheden

(...)

1). (...)

2) (...)

3. K.Y., in de periode van **12 januari 2019 tot 30 september 2019 (...)**"

OP STRAFGEBIED

Ten aanzien van S.J., eerste beklaagde

Veroordeelt S.J. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3 (zoals verbeterd), B.1, B.2 en B.3 (zoals verbeterd) tot een gevangenisstraf van **VIER JAAR** en tot een geldboete van **24.000,00 euro**, zijnde een geldboete van **DUIZEND EURO x 3 slachtoffers** en vermeerderd met **70 opdecimen**.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van **3 maanden**.

Bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek wordt S.J. voor een termijn van **vijf jaar ontzet uit de volgende rechten:**

1. openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. verkozen te worden;
3. enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezien voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art. 492/1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;

6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht.

Veroordeelt S.J. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal **200,00 euro**, zijnde de som van 1 maal 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van **20,00 euro** aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt **50,00 euro**;
- hoofdelijk met medeveroordeelde S.J., tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op **577,00 euro**.

Ten aanzien van D.F., tweede beklagde

Veroordeelt D.F. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3 (zoals verbeterd), B.1, B.2, B.3 (zoals verbeterd) en C tot een gevangenisstraf van **VIER JAAR** en tot een geldboete van 24.000,00 euro, zijnde een geldboete van **DUIZEND EURO x 3 slachtoffers** en vermeerderd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek wordt D.F. voor een termijn van **vijf jaar ontzet uit de volgende rechten:**

1. openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. verkozen te worden;
3. enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art. 492/1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht.

Veroordeelt D.F. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal **200,00 euro**, zijnde de som van 1 maal 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van **20,00 euro** aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt **50,00 euro**;
- hoofdelijk met medeveroordeelde S.J., tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op **577,00 euro**.

Overtuigingsstukken

Beveelt de overmaking aan het openbaar ministerie om te handelen als naar recht, van het

overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder het nr. 201909095.

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig art. 42, 1° Sw het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nr. 201910005, eigendom van de tweede beklagde, D.F., en gediend hebbend om het misdrijf te plegen.

Beveelt de teruggave aan de rechtmatige eigenaar, zijnde de eerste beklagde, S.J., van het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder de nrs. 201909692 en 201910646.

Beveelt de teruggave aan de rechtmatige eigenaar, zijnde de tweede beklagde, D.F., van het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nr. 201910647.

OP BURGERLIJK GEBIED

Ten aanzien van L.L.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt **S.J.** en **D.F.** solidair, de ene bij gebreke aan de andere om te betalen aan de burgerlijke partij L.L. het bedrag van **21.232,62 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 9 maart 2019 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.

Veroordeelt **D.F.** om te betalen aan de burgerlijke partij L.L. het bedrag van **1.000 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 29 september 2019 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.

Veroordeelt **S.J.** en **D.F.** solidair, de ene bij gebreke aan de andere om te betalen aan de burgerlijke partij L.L. een rechtsplegingsvergoeding van **2.400,00 euro**.

Ten aanzien van D.D.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de hierna bepaald mate gegrond. Veroordeelt **S.J.** en **D.F.** solidair, de ene bij gebreke aan de andere om te betalen aan de burgerlijke partij D.D. het bedrag van **10.975,63 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 16 juli 2019 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.

Veroordeelt **S.J.** en **D.F.** solidair, de ene bij gebreke aan de andere om te betalen aan de burgerlijke partij D.D. een rechtsplegingsvergoeding van **1.320,00 euro**.

Ten aanzien van PAYOKE VZW

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de hierna bepaald mate gegrond.

Veroordeelt **S.J.** en **D.F.** solidair, de ene bij gebreke aan de andere om te betalen aan de burgerlijke partij PAYOKE VZW het bedrag van **2.500,00 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 30 april 2020 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest vanaf

vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.

Veroordeelt S.J. en D.F. solidair, de ene bij gebreke aan de andere om te betalen aan de burgerlijke partij PAYOKE VZW een rechtsplegingsvergoeding van **480,00 euro**.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

* * * * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 7 oktober 2020 door S.J. en D.F., zoals aangegeven in het grievenformulier.

* * * * *

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:

- de beklaagde S.J. in hun middelen van verdediging, bijgestaan door mr. C.R., advocaat te Gent;
- de beklaagde D.F. in hun middelen van verdediging, bijgestaan door mr. V.E.N., advocaat te Gent;
- mr. B.S., advocaat te Tielt, die de burgerlijke partijen L.L., D.D. en VZW Payoke vertegenwoordigt in hun eis;
- mevrouw D.I., Advocaat-generaal bij het Arbeidshof, in haar vordering.

* * * * *

I. TERMINOLOGIE

1. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, sectie correctionele zaken, kamer G29, van 7 oktober 2020 wordt hierna aangeduid als '**beroepen vonnis**'.
2. De zaak werd oorspronkelijk ingeleid bij deze rechtbank door beschikking tot verwijzing, hierna aangeduid als '**inleidende akte**'.

II. ONTVANKELIJKHEID HOGER BEROEP(EN) EN PROCESVERLOOP

3. Het hoger beroep is ontvankelijk.
4. Gelet op de inhoud van het verzoekschrift zoals bedoeld in artikel 204 Sv. is het hoger beroep zoals door beide beklaagden samen aangetekend beperkt tot volgende punten:

Schuld

Reden(en): tegen alle bewezen verklaarde tenlasteleggingen

Straf

Reden(en): Hoegrootheid van de straf (de opgelegde gevangenisstraf en geldboete). Het niet toepassen van alternatieve (probatie-)maatregelen.

Burgerlijke rechtsvordering

Reden(en): gelet op de gevraagde vrijspraak, betwisting van de burgerlijke vordering.

5. Na regelmatige betekening van een dagvaarding in hoger beroep werd de zaak voor de **derde kamer** van dit hof, zetelend in correctionele zaken, vastgesteld voor behandeling (buiten het geval van artikel 205 van het Wetboek van strafvordering, wordt de zaak bij het appelgerecht aanhangig gemaakt door de regelmatig ter griffie ingekomen verklaring van hoger beroep,

zodat de dagvaarding van het openbaar ministerie om voor dit rechtscollege te verschijnen alleen tot doel heeft de partijen in te lichten over de plaats, de dag en het uur van het onderzoek van het hoger beroep).

6. Ten opzichte van de beide beklaagden S.J. en D.F. werd de zaak bij dit hof behandeld op tegenspraak (artikel 185 § 1 Sv.).
7. Het hof heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 21 oktober 2021, waarop de zaak inhoudelijk werd behandeld. Het hof was daarbij uitsluitend samengesteld uit de magistraten zoals aangegeven in het proces-verbaal van terechtzitting van die datum (zie ook artikel 780 Ger. Wb.) Een rechtszitting waarop het rechtscollege uitsluitend conclusietermijnen heeft bepaald bij toepassing van artikel 152, § 1, Wetboek van Strafvordering, is geen rechtszitting waarop de zaak werd behandeld in de zin van artikel 779 Gerechtelijk Wetboek (zie en vgl. Cass. 9 maart 2021, P.20.1248.N., navolgbaar). Partijen zijn op die datum ook vrijwillig verschenen omdat de zaak op de zittingen van 17 december 2020 en 15 april 2021 ingevolge corona-maatregelen werd uitgesteld zonder dat partijen verschenen zijn en waarbij zij zich op voorhand akkoord hadden verklaard met deze procesgang, gelet op corona-beveiligingsmaatregelen, onder voeging van het desbetreffend mailverkeer bij het strafdossier (kaft procedure hoger beroep, map 'organisatie zitting' - stukken 8 en 23).
8. Dit arrest wordt uitgesproken in openbare terechtzitting, overeenkomstig artikel 782bis Gerechtelijk Wetboek.

III. VERDERE BEOORDELING VAN DE STRAFVORDERING

III. A. Feiten - misdrijfschrijvingen - strafbaarstelling

9. De inhoud van de inleidende akte wordt hier volledig hernomen, met dien verstande dat de onder de feiten van de tenlastelegging B vermelde verzwarende omstandigheid van 433septies, lid 1, 2° Strafwetboek wordt bestraft met opsluiting van 10 tot 15 jaar en een geldboete van 1.000 euro tot 100.000 euro, zodat de inleidende akte in die zin wordt verbeterd.
10. De te last gelegde feiten, zo bewezen, zijn strafbaar overeenkomstig de artikelen zoals vermeld in de inleidende akte/het beroepen vonnis.
11. De verbeteringen van de telastleggingen A.3. en B.3, zoals aangegeven in het beroepen vonnis (blz. 50) worden door dit hof hernomen en bevestigd.
12. Waar in dit arrest verder sprake is van deze telastleggingen dienen deze gelezen en begrepen te worden zoals verbeterd door de eerste rechter en zoals hernomen en bevestigd door het hof.

III. B. Bevoegdheid

13. In de inleidende akte werden in toepassing van art. 2 Wet 4 oktober 1867, zoals gewijzigd door de Wet van 11 juli 1994, in hoofde van de beklaagden verzachtende omstandigheden in acht

genomen bij de verwijzing van deze zaak naar de correctionele rechtbank voor wat betreft de oorspronkelijke telastleggingen B.1., B.2. en B.3., zodat de eerste rechter en thans het hof bevoegd zijn om kennis te nemen van de strafvordering in deze zaak.

III. C. Verjaring

14. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden, gelet op de in artikel 21 V.T.Sv. bepaalde verjaringstermijn (5 jaar), alsmede de periode van incriminatie (A.1. en B.1. in de periode van 16 augustus 2018 tot 30 september 2019; A.2. en B.2. in de periode van 1 mei 2019 tot 30 september 2019, A.3. en B.3. in de periode van 12 januari 2019 tot 30 september 2019; C op 29 september 2019) zoals aangegeven in de inleidende akte en zoals verbeterd door de eerste rechter en bevestigd door het hof.

III. D. Ten gronde

III. D. 1. Relevante feiten en omstandigheden

15. Het beroepen vonnis (blz. 6 tot en met 28) bevat een zeer uitvoerig en gedetailleerd overzicht van de feiten. Partijen hebben voor dit hof op dat vlak geen grieven aangevoerd. Het hof herneemt dit overzicht en gaat eveneens uit van de daarin vervatte gegevens.

III. D. 2. Bewijs feit(en) en schuld van de beklaagde(n)

16. De telastleggingen zijn voor dit hof bewezen gebleven in hoofde van de beide beklaagden, gelet op de beoordelingsgegevens van het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting. Het hof verwijst naar het correcte feitenrelaas en naar de motieven vervat in het beroepen vonnis, die alhier als hernomen worden beschouwd. Deze motieven worden niet weerlegd door het verweer dat thans in graad van beroep wordt gevoerd.
17. Het hof treedt de motieven van de eerste rechter (blz. 29 tot en met 40) integraal bij, neemt deze over en maakt ze tot de zijne.
18. De door de beklaagden voor dit hof ontwikkelde middelen en argumenten, strekkende tot hun verdediging, werden door de eerste rechter correct en gemotiveerd weerlegd. De beklaagden brengen geen nieuwe of andere argumenten aan dan deze welke reeds op pertinente wijze door de eerste rechter werden beantwoord. De door de beklaagden aangehaalde argumenten kunnen ook dit hof niet overtuigen en zijn niet van aard om tot een andere overtuiging te leiden.
19. Het hof oordeelt bijkomend als volgt:
 - a. Eerste beklaagde S.J. meent dat hij in geen geval kan worden beschouwd als een werkgever en meent vanuit deze vaststelling te moeten worden vrijgesproken voor wat betreft de telastleggingen A.1, A.2 en A3.

In het sociaal strafrecht is de werkgever de persoon die met de werknemer verbonden is door een arbeidsverhouding die wordt gekenmerkt door een ondergeschikt verband, ongeacht dit op grond van een overeenkomst, of op grond van een statutair of een feitelijk verband is. Het begrip "werkgever" heeft bijgevolg een autonome betekenis die ruimer is dan de gemeen- rechtelijke (arbeidsrechtelijke) betekenis ervan. De vraag of iemand werkgever is dient te worden beantwoord aan de hand van

de reële, feitelijke context, meer bepaald kan van iemand het werkgeverschap en de daarbij horende strafrechtelijke verantwoordelijkheid worden vastgesteld wanneer deze persoon zich als werkgever gedraagt en als dusdanig ook zo door het personeel wordt beschouwd.

Wat betreft L.L. zijn er voor wat betreft eerste beklaagde S.J. toch wel duidelijke vaststellingen die leiden tot het besluit dat hij dient te worden beschouwd als werkgever in de hierboven omschreven zin.

Zo zijn er de opeenvolgende verklaringen van getuige V.D.E.L. die zelf vaststelde dat L.L. werkzaamheden diende te verrichten voor het hele gezin, inclusief eerste beklaagde S.J., wonende in en eigenaar van de woning aan de (...) te (...). Zij stelde vast hoe onder andere eerste beklaagde S.J. L.L. werkzaamheden liet verrichten (goederen laden en lossen, vuilnis wegbrengen) waarbij zij zelfs de term 'slaaf' gebruikt. Daarnaast is er ook de verklaring van getuige P.M. die zag hoe L.L. door het hele gezin van de beklaagden in het algemeen en ook door eerste beklaagde S.J. in het bijzonder ingezet werd voor allerlei werkzaamheden in en rond de woning aan de (...) en daarenboven deze persoon ook aan het werk zag in het pand dat eerste beklaagde S.J. uitbaat als dancing aan de (...). Tot slot is er ook de uiteindelijke verklaring van L.L. zelf die, eens verlost van de dreiging om terug te moeten naar het gezin van de beklaagden, geloofwaardige verklaringen aflegde waarin hij onder andere meldt dat hij in de woning van de beklaagden, dus ook van eerste beklaagde S.J., taken diende uit te voeren, zoals kuisen van de woning, kuisen van de gezinsauto, vuilnis wegbrengen.

Op grond van deze vaststellingen volgend uit het strafdossier moet worden besloten dat eerste beklaagde S.J. wel degelijk dient te worden beschouwd als werkgever van L.L. in de hierboven omschreven zin en dus de telastlegging A.1 bewezen is gebleven.

D.D., tweede slachtoffer en voorwerp van telastlegging A.2, verklaart, zoals eerste beklaagde S.J. in zijn conclusies eveneens opmerkt, dat hij soms in de discotheek van eerste beklaagde S.J. heeft gewerkt, waar hij moest kuisen, de vuilnis bij elkaar vegen en de tafels goed zetten. Dit is tewerkgesteld worden in elke mogelijke zin van dit begrip en dus al helemaal ook in de hierboven omschreven zin van het sociaal strafrecht. De stelling van eerste beklaagde S.J. dat dit slechts 'proefdraaien' zou geweest zijn doet hieraan geenszins enige afbreuk, integendeel bevestigt dat hij voor wat betreft D.D. als werkgever is opgetreden en dus ook telastlegging A.2. bewezen is gebleven. Dit wordt ten overvloede nog bevestigd door de verklaringen van getuige V.D.E.L. die bevestigde, bij voorlegging van de foto's van alle mogelijke werknemers van de beklaagden, D.D. te herkennen als de persoon die ook werken diende te verrichten in en rond de woning van het gezin van beklaagden aan de (...).

K.Y. was volgens de getuigen V.D.E.L. en P.M. duidelijk de derde 'slaaf' die in de woning van eerste beklaagde S.J. werd tewerkgesteld door beide beklaagden. Zij herkennen daarbij duidelijk K.Y. op de hen voorgelegde foto's. Daarenboven bevestigde eerste beklaagde S.J. zelf dat K.Y. als koerier werkte voor de pittazaak in de (...). Hoewel eerste beklaagde S.J. in zijn verklaringen en ook thans hardnekkig probeert vol te houden dat hij in deze pitazaak geen werkgever was, blijkt uit de vaststellingen van het strafdossier zoals exhaustief opgesomd door het beroepen vonnis en door dit hof overgenomen dat hij zich in deze zaak als feitelijk werkgever gedroeg door dagdagelijks opdrachten te geven aan al wie daar werkte, zij het zagezegd als vennoot van de achterliggende vennootschap. In zijn verhoor door de politiediensten van 3

oktober 2019 verklaart eerste beklagde S.J. zelf 'ik ben zelfstandige en ik heb een pitazaak' (strafdossier p. 255), tegenover de onderzoeksrechter antwoordt eerste beklagde S.J. op de vraag of K.Y. nog voor hem werkte, dat dit niet het geval was: 'Nee, hij werkt niet meer voor mij' (onderlijning door het hof) wat impliceert dat h ij wel ooit voor hem, S.J., heeft gewerkt. Verder betwist eerste beklagde S.J. geenszins dat h ij op 12 januari 2019 K.Y. als koerier heeft tewerkgesteld.

Telastlegging A.3. is in die in evenzeer bewezen gebleven tegenover eerste beklagde S.J..

- b. Tweede beklagde D.F. betwist formeel de betichting A.3. stellende dat ni et zou zijn bewezen dat h ij K.Y. zou tewerkgesteld hebben. De beide burens die verklaringen aflegden, V.D.E.L. en P.M. bevestigen beiden dat K.Y. minstens een zestal maanden inwoonde bij de beklagden aan de (...) te (...) en daar ook ingezet werd voor werkzaamheden. Zo stelt V.D.E.L. dat de persoon op de derde foto die haar wordt voorgelegd, foto van K.Y., door haar wordt herkend als ook een persoon die bij beklagden verblijft en die steeds naar de garageboxen in de buurt gaat om er zijn behoeften te doen. Deze man staat volgens haar ook vaak 'op wacht' aan de woning, helpt met het inladen en uitladen van de bestelwagen waarmee tweede beklagde D.F. zich verplaatst en past op de kinderen van het gezin. Ook getuige P.M. zag K.Y. helpen met het in- en uitladen van de bestelwagen van tweede beklagde D.F. en ook werken verrichten aan de woning. Zo stelt deze getuige (strafdossier p. 145) dat hij drie mannen de stoep zag schuren voor de woning aan de (...) te (...) en herkent hij 'met 100% zekerheid' de hem voorgelegde drie foto's (waaronder deze van K.Y.) als deze van de mannen die door beklagden werden tewerkgesteld in hun woning, waarbij de getuige stelt dat deze mannen 'als slaaf' werden behandeld.

Tweede beklagde D.F. kan op grond van alle vaststellingen in het strafdossier niet ernstig betwisten dat ook K.Y. door hem werd ingezet voor verschillende werkzaamheden waardoor ook op hem de verplichting ruste om dienaangaande het nodige te doen voor de dimona- melding van deze werknemer.

Telastlegging A.3. is ook in hoofde van tweede beklagde D.F. bewezen gebleven.

- c. De beide beklagden worden in de telastleggingen 8.1., 8.2. en 8.3. vervolgd voor het misdrijf mensenhandel (artikel 433quinquies, § 1 Strafwetboek) bestaande uit twee constitutieve bestanddelen:
- het materieel element veronderstelt de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van controle over hem (artikel 433quinquies, § 1, lid 1 Strafwetboek);
 - het moreel element wijst op de doelstelling van de uitbuiting: seksuele uitbuiting, uitbuiting in bedelarij, het aan het werken zetten of het laten aan het werk zetten in omstandigheden die strijdig zijn met de menselijke waardigheid; het wegnemen of het laten wegnemen van organen of weefsels of het doen plegen van een misdaad of een wanbedrijf (artikel 433quinquies, § 1, lid 1, 3° Strafwetboek).

met de verzwarende omstandigheden dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de personen verkeerden (artikel 433septies, eerste lid, 2° Strafwetboek) en zij gezag hadden over hun slachtoffers (artikel 433sexies, eerste lid, 1° Strafwetboek).

Het beroepen vonnis stelt terecht dat bij de beoordeling van deze telastleggingen er moet worden nagegaan of de beklaagden de drie mannen L.L., D.D. en K.Y. hebben geworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen hebben overgenomen of overgedragen, met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid.

De wetgever heeft verduidelijkt dat voor de beoordeling van de vraag of de arbeidsomstandigheden al dan niet in strijd zijn met de menselijke waardigheid, verschillende elementen in aanmerking moeten worden genomen, zoals het loon, de werkomgeving en de arbeidsomstandigheden. Arbeidsomstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid kunnen worden afgeleid uit het feit dat verstrekte diensten niet worden betaald of dat het loon niet in verhouding staat met de verrichte arbeid (Pari. St. Kamer 2004-2005, nr. 1560/1, 19). Een arrest van het Hof van Cassatie van 8 oktober 2014 stelt dat bij ontstentenis van een wettelijke definitie of van uitleg in de voorbereidende werkzaamheden, de term werving in zijn normale betekenis dient te worden begrepen. Die houdt niet in dat de aangeworven persoon daartoe moet worden aangezocht. De werving van een persoon met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, is alleen strafbaar als de vervolgte persoon heeft gehandeld met als doel het slachtoffer aan het werk te zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. (cfr. Cass. 8 oktober 2014, Arr. Cass. 2014, afl. 10, 2103; navolgbaar).

Zoals het beroepen vonnis terecht stelt is de bereidheid van de slachtoffers om in dergelijke omstandigheden te werken hierbij van geen enkel belang. Ook kan de behandeling of het inkomen die het slachtoffer in zijn land van herkomst zou genieten hebben nooit als criterium gelden.

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat L.L., D.D. en K.Y. ontegensprekelijk in strijd met de menselijke waardigheid werden tewerkgesteld door de beklaagden. Dit volgt, ook voor dit hof, uit de pertinente vaststellingen die onderling integraal compatibel zijn en die geen twijfel laten bestaan over de omstandigheden waarin deze personen door de beklaagden werden tewerkgesteld, zoals in het beroepen vonnis (blz. 36-37) opgesomd en in het strafdossier terug te vinden.

L.L. en D.D. dienden in mensonterende omstandigheden te slapen ofwel boven de pitazaak, die feitelijk werd uitgebaat door eerste beklaagde S.J., ofwel in het huis gelegen aan de (...) te (...), waarvan S.J. de eigenaar is. Dit maakt dat ook eerste beklaagde S.J., zich eveneens schuldig heeft gemaakt aan dit misdrijf. Als feitelijke uitbater van de pitazaak en als eigenaar en bewoner van de woning is het ook voor dit hof onmogelijk dat deze beklaagde niet op de hoogte zou zijn geweest van mensonterende omstandigheden waarin deze personen werden gehuisvest. De verklaring van eerste beklaagde S.J. in zijn verhoren en in zijn conclusies dat hij niets zou hebben geweten van deze mensonwaardige omstandigheden waarin L.L. en D.D. dienden te leven komt ook voor dit hof volstrekt ongeloofwaardig over.

Dat tweede beklaagde D.F. het tweede slachtoffer D.D. heeft overtuigd om naar België te komen onder het mom dat hij zou worden geholpen met zijn zware medische problemen (cataract), doch eens D.D. in België was, deze economisch werd uitgebuit en hij zelfs nog geld diende te betalen om zagezegd zijn documenten in orde te laten maken, wijst des te meer op het feit dat er wel degelijk sprake is van mensenhandel

zoals hierboven gedefinieerd.

Wat betreft de situatie van K.Y. sluit dit hof zich aan bij het beroepen vonnis waar dit verwijst naar de vaststelling dat hij bij aanvang van zijn tewerkstelling op een kamertje boven de pitazaak van eerste beklagde S.J. diende te slapen, waarbij hij ook nog eens de pitazaak en de discotheek diende te kuisen zonder dat deze aannemelijk kan maken dat K.Y. hiervoor enige vergoeding zou hebben ontvangen. Alleszins werd K.Y. door (onder andere) S.J. ingeschreven als vennoot bij de (...) en later de (...), zonder enig besef en/of medeweten van K.Y.. Hij werd ook nog gedwongen om de elektriciteitsfacturen van de pitazaak te betalen, daar dit contract op zijn naam, opnieuw zonder zijn medeweten, werd gezet. Ook uit de verklaringen van P.M. en V.D.E.L. kan worden afgeleid dat hij in het huis van D.F. en S.J. heeft verbleven op de gelijkvloerse verdieping.

Dit hof sluit zich eveneens bij het beroepen vonnis aan waar dit ook nog eens wijst op de duidelijke mishandelingen van L.L.. Niet alleen werden deze mishandelingen door tweede beklagde D.F. door de politiediensten de visu vastgesteld, zij worden ook bevestigd door de twee getuigen en dit zowel wat betreft eerste beklagde S.J. als tweede beklagde D.F. als daders.

De ontkenningen van de beklagden en hun alternatieve verklaringen voor de bij L vastgestelde vele lichamelijke letsels worden op zeer duidelijke en onderbouwde wijze van tafel geveegd door het verslag van de gerechtsgeneesheer die in opdracht van de onderzoeksrechter overging tot onderzoek van dit slachtoffer. Op basis van de vastgestelde kenmerken op het lichaam van L.L. besluit het deskundigenverslag dat hij het slachtoffer is geworden van een chronische fysieke verwaarlozing en fysieke en psychische agressie. De letsels zijn nog steeds volgens dit deskundigenverslag een objectief element ter vaststelling van een langdurige ernstige fysieke agressie op de persoon van L.L.. De deskundige gaat verder door te stellen dat het letselbilan zich niet laat verklaren door valpartijen veroorzaakt door dronkenschap, black-outs en epilepsieaanvallen, zoals aangegeven door de beklagden en door L.L. in zijn eerdere verklaringen, doch wel het gevolg zijn van ernstig veelvuldig stomp geweld op de huid met kneuzingen, scheurwonden en botfracturen tot gevolg. Er zijn tevens ernstige psychische restletsels. De deskundige stelt nog vast dat de fysieke letsels aanleiding hebben gegeven tot een zware verminking zoals bedoeld in artikel 400 Sw.

Het is ook voor dit hof duidelijk dat L.L. ernstige fysieke mishandeling heeft moeten ondergaan. De getuigenverklaringen van de buurtbewoners, alsmede deze van de bediende van het tankstation en de uiteindelijke eigen verklaringen van L.L. doen besluiten dat deze fysieke mishandeling zich niet louter beperkte tot de eenmalig en door de vaststellingen van de politie moeilijk te betwisten feiten op 29 september 2019, doch dat dit reeds gedurende een lange tijd plaatsvond.

Dit alles, met name het gebrek aan lonen en/of de uitbetaling van een extreem laag loon dat niet in verhouding staat met de uitgevoerde taken, de mensonterende behandeling, de huisvesting en de afhankelijkheid en de psychische en in het geval van L.L. fysieke mishandeling, doet ook dit hof besluiten dat de abominabele omstandigheden van de tewerkstelling van L.L., D.D. en K.Y. als in strijd met de menselijke waardigheid dienen te worden aanzien in de zin van artikel 433 quinquies, § 1, 3° van het Strafwetboek

- d. Voor wat betreft de in de incriminatie opgenomen verzwarende omstandigheden moet, op grond van wat hierboven al werd geoordeeld over de telastleggingen sub A,

het misdrijf voorzien onder telastleggingen B.1, B.2. en B.3. worden vastgesteld dat dit misdrijf werd gepleegd door personen die wel degelijk gezag hadden over hun slachtoffers, met name door eerste beklaagde S.J. en tweede beklaagde D.F. als werkgever van huispersoneel. De verzwarende omstandigheid van artikel 433sexies, eerste lid, 1° van het Strafwetboek blijft dan ook bewezen in hoofde van beide beklaagden.

- e. L.L., D.D. en K.Y. verkeerden al evenzeer in een kwetsbare toestand ten gevolge van hun onwettige en precaire administratieve toestand en hun ook al precaire sociale toestand, zodat zij in feite geen echte en aanvaardbare andere keuze hadden dan zich te laten misbruiken. L.L. en D.D. bevonden zich in een thuisloze situatie (L.L., zoals door beklaagden zelf bevestigd, zelfs al in Bulgarije), waardoor zij onder het mom van opgevangen te worden, naar België werden gelokt, om dan te moeten vaststellen dat zij door de beide beklaagden, ondanks hun lichamelijke beperkingen, vol ledig aan hun lot werden overgelaten, waarbij L.L. en D.D. volledig afhankelijk werden gemaakt van de beklaagden. De vaststelling dat L.L., D.D. en K.Y. in erbarmelijke omstandigheden dienden te leven, samen met de vaststelling dat de eerste twee personen afhankelijk waren van tweede beklaagde D.F. voor 'het in orde brengen' van hun verblijfsdocumenten, documenten waarover zij op geen enkel moment hebben beschikt, maken dat er in hoofde van tweede beklaagde D.F., maar ook in hoofde van eerste beklaagde S.J., door hen tewerk te stellen in de handelszaken die hij uitbaatte, er ook voor dit hof wel degelijk een tewerkstelling bestond in strijd met de menselijke waardigheid. Hierbij kan worden gewezen op de vaststelling in het strafdossier dat L.L. door tweede beklaagde D.F. werd 'opgevangen' aan de deur van de crisisopvang, met de belofte voor hem te zorgen en om hem werk te geven. D.D. werd door D.F. dan weer met een smoes met betrekking tot de behandeling van zijn cataract naar België gelokt. Beide slachtoffers bevonden zich, eens in België, in een onwettige, precaire administratieve en sociale toestand zodat niet anders kan worden besloten dan dat beide beklaagden net omwille van deze precaire situatie de slachtoffers van hen afhankelijk hebben gemaakt, aangezien zij wisten dat zowel L.L. als D.D. bereid zouden zijn om bepaalde klussen te verrichten tegen een zeer laag loon of in ruil voor bepaalde beloofde diensten (zoals een medische behandeling of het in orde brengen van administratie en/of verblijfsdocumenten), die nooit werden waargemaakt.

Ook wat betreft het derde slachtoffer, K.Y., is het duidelijk dat eerste beklaagde S.J. hem tot vennoot heeft benoemd van een vennootschap waarvan K.Y. zelf niets afwist en hem zodoende in een statuut geforceerd heeft, misbruik makend van zijn precaire administratieve situatie.

De in graad van hoger beroep door tweede beklaagde D.F. ingeroepen 'moral licensing' kan dan al een verklaring zijn voor de door hem gepleegde feiten, maar zij kan geenszins afbreuk doen aan de strafbaarheid van de door hem gepleegde feiten.

De feiten voorwerp van de telastleggingen B.1, B.2 en B.3, alsook de verzwarende omstandigheden, zijn voor dit hof bewezen gebleven.

- f. In het licht van wat hierboven is vastgesteld op basis van een zeer grondig en uitvoerig strafonderzoek, kan er geen sprake zijn van een herkwalificatie van de telastlegging B in hoofde van eerste beklaagde S.J.. Hij maakte zich, zoals hierboven vastgesteld, wel degelijk schuldig aan het misdrijf mensenhandel zoals door het beroepen vonnis weerhouden.

- g. Tweede beklaagde D.F. voert geen betwistingen met betrekking tot telastlegging C en vraagt enkel een mildere bestraffing.
20. In het licht van wat voorafgaat, meer in het bijzonder de ernst van de feiten tegenover de slachtoffers is er voor dit hof geen nood aan de door tweede beklaagde D.F. gesuggereerde bijkomende onderzoeken met betrekking tot de politionele tussenkomsten inzake dronkenschap van L.L. en het voorleggen van het overgelegde videofragment aan een deskundige.
21. Alle overige middelen en argumenten worden door het hof als irrelevant of niet ter zake dienend afgewezen. Zij wegen zeker niet op tegen de voormelde motieven en zijn niet van aard om tot een andere overtuiging te leiden.

III. E. Bestrafing en bijkomende veroordelingen

22. Eerste beklaagde S.J. werd bij een definitief geworden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G29, van 1 september 2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 19.200 euro, (800 euro x 3 werknemers, vermeerderd met 70 opdecimen) om als werkgever, aangestelde of lasthebber, de gegevens vereist krachtens het koninklijk besluit van 5 november 2002 niet elektronisch meegedeeld te hebben aan de instelling belast met de inning van de sociale zekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat met betrekking tot drie werknemers in totaal en dit op 15 februari 2019 en op 21 juni 2019.

Dit maakt dat de feiten die thans aanleiding gaven tot de telastleggingen A.1., A.2. en A.3. voorafgaan aan een in kracht van gewijsde gegane beslissing en samen met de feiten die tot deze beslissing aanleiding gaven, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van eenzelfde misdadig opzet zodat bij de straftoemeting rekening wordt gehouden met de voor deze telastleggingen reeds uitgesproken straf in die zin dat voor wat betreft de bestraffing van voormelde telastleggingen A.1., A.2. en A.3. de op 1 september 2021 uitgesproken straffen volstaan.

Deze reeds uitgesproken straffen hebben echter geen betrekking op de hier ook bewezen gebleven telastleggingen B. 1., B.2. en B.3. zodat voor deze telastleggingen er, met toepassing van artikel 65 Sw. thans nog een straf wordt opgelegd.

De feiten van de tenlasteleggingen B.1, B.2 en B.3 hebben immers betrekking op andere feiten dan Dimona-inbreuken, zodat wat deze inbreuken betreft er geen eenheid van opzet bestaat met deze Dimona-inbreuken (voorwerp van beoordeling in het vonnis van 01.09.2021 en de huidige Dimona-inbreuken zoals bedoeld onder de misdrijfomschrijvingen A. 1. tot en met A.3.), met als gevolg dat artikel 65, lid 2 Strafwetboek dan ook in deze geenszins toepassing kan vinden. De gezamenlijk bewezen gebleven feiten van de tenlasteleggingen B.1., B.2. en B.3. worden dan ook thans hierna afzonderlijk bestraft in hoofde van deze beklaagde.

23. Bij de verdere straftoemeting voor de bewezen gebleven feiten van de tenlasteleggingen B.1., B.2. en B.3. houdt het hof rekening met :
- a. de overwegingen, vervat in het beroepen vonnis (blz. 42 en 43-44), die hier als hernomen worden beschouwd
 - b. de aard en objectieve ernst van de bewezen gebleven feiten,
 - c. de omstandigheden waarin deze werden gepleegd, zijnde het manifest misbruik van personen in een sociaal-economisch, administratief en zelfs medisch precaire positie,

- d. de persoonlijkheid van de beklaagde bij het plegen van deze mensonterende misdrijven,
- e. de sociale situatie (gezinstoestand en arbeidssituatie) en financiële draagkracht van de beklaagde, zoals deze blijken uit h et strafdossier,
- f. het ongunstig strafrechtelijk verleden van de beklaagde op het ogenblik van de feiten, in die mate dat eerste beklaagde S.J. niet meer in aanmerking komt voor een straf met uitstel van tenuitvoerlegging,
- g. de zeer ernstige gevolgen van de feiten voor de slachtoffers,
- h. het beginsel dat de straftoemeting niet alleen de vergeldingsbehoefte, maar ook de preventie moet dienen. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

24. De vraag van eerste beklaagde S.J. om een werkstraf te worden opgelegd wordt door dit hof niet gehonoreerd.

Zoals hierboven werd vermeld sub 23, f. heeft eerste beklaagde een wel zeer ongunstig strafverleden met maar liefst 46 veroordelingen waarbij één veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid waarbij hem door het hof van beroep te Gent op 15 maart 2017 nog een werkstraf van 120 uren werd opgelegd, wat hem er blijkbaar niet heeft kunnen van weerhouden om de bijzonder ernstige feiten die aanleiding gaven tot zijn huidige vervolging te plegen.

25. Op grond van deze overwegingen meent dit hof dat aan eerste beklaagde S.J. voor de bewezen gebleven feiten van de tenlasteleggingen B.1., B.2. en B.3. een rechtmatige en passende straf dient te worden opgelegd bestaande uit een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden met toerekening van de reeds ondergane voorlopige hechtenis en een effectieve geldboete van 1.000 euro vermenigvuldigd met 3 slachtoffers en verhoogd met 70 opdecimen en zo gebracht op 24.000 euro en een, met toepassing van art. 40 Sw., hieraan gekoppelde vervangende gevangenisstraf van 3 maanden ter beteugeling van de feiten, voorwerp van de telastleggingen B.1., B.2. en B.3. zoals hier bewezen gebleven. Deze bestraffing blijft absoluut noodzakelijk om de beklaagde tot blijvend normbesef te brengen en om verdere recidive in zijn hoofde te voorkomen. Het beroepen vonnis wordt in die zin hervormd.

26. Bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten:

Vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure:

- a. Deze verhoging en vergoeding konden gedurende een bepaalde periode niet meer worden opgelegd omdat artikel 91 van het KB van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken werd opgeheven door artikel 43 van het KB van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementale bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd (B.S., 27 december 2019, tweede editie - dit besluit trad in werking op 1 januari 2020 (artikel 46 KB van 15 december 2019)).
- b. Sinds 03/09/2020 (datum publicatie B.S. van het K.B. van 28/08/2020 - zie hierna) luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken evenwel (opnieuw) als volgt : *"In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd"* (zie artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen

reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020).

- c. **Wat betreft de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure** stelt het hof vast dat het actueel bedrag van deze laatste vergoeding thans 50,45 euro bedraagt, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 dd. 25 januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad dd. 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15/12/19, dat de wet uitvoert. **Het beroepen vonnis zal dan ook op dit onderdeel worden gewijzigd/aangepast..**

27. De navolgende beslissingen ten aanzien van eerste beklagde S.J., vervat in het beroepen vonnis, worden bevestigd:

- a. bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek, ontzetting voor een termijn van 5 jaar uit de volgende rechten:
 - i. Openbare ambten, bedieningen te vervullen,
 - ii. Verkozen te worden,
 - iii. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren,
 - iv. Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden, in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven,
 - v. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder van een persoon die krachtens artikel 482/1 oud BW is beschermd, uit te oefenen,
 - vi. Een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht (blz. 51 beroepen vonnis).
- b. solidariteitsbijdrage (200 euro) (blz. 51 beroepen vonnis)
- c. een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- d. gerechtskosten eerste aanleg (blz. 51 beroepen vonnis).

28. De feiten, alhier in hoofde van de tweede beklagde D.F. bewezen gebleven, voorwerp van de telastleggingen A.1., A.2., A.3., B.1., B.2., B.3. en C zoals hoger in dit arrest aangegeven, zijn de uitwerking van eenzelfde strafbaar opzet, zodat met toepassing van artikel 65, eerste lid Sw. voor deze feiten tezamen slechts één straf wordt opgelegd, nl. de zwaarste, zijnde deze bepaald voor de telastleggingen zoals omschreven onder B.1., B.2. en B.3.

29. Bij de straftoemeting lastens tweede beklagde D.F. houdt het hof rekening met:

- a. de overwegingen, vervat in het beroepen vonnis (blz. 42 en 43-44), die hier als hernomen worden beschouwd,
- b. de aard en objectieve ernst van de bewezen gebleven feiten,
- c. de omstandigheden waarin deze werden gepleegd, zijnde het manifest misbruik van personen in een sociaal-economisch, administratief en zelfs medisch precaire positie,
- d. de persoonlijkheid van de beklagde bij het plegen van deze mensonterende misdrijven,
- e. de sociale situatie (gezinstoestand en arbeidssituatie) en financiële draagkracht van de beklagde, zoals deze blijken uit het strafdossier,
- f. het ongunstig strafrechtelijk verleden van de beklagde op het ogenblik van de feiten,
- g. de zeer ernstige gevolgen van de feiten voor de slachtoffers,

- h. het beginsel dat de straftoemeting niet alleen de vergeldingsbehoefte, maar ook de preventie moet dienen. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.
30. Er wordt door dit hof niet ingegaan op de vraag van tweede beklaagde D.F. om de hem op te leggen straf te bekleden met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging gekoppeld aan probatievoorwaarden. De ernst van de gepleegde feiten en de lange duur van de periode waarin deze feiten werden gepleegd tegenover meerdere slachtoffers maken een effectieve bestraffing noodzakelijk, mede in acht genomen het ongunstig strafverleden van tweede beklaagde D.F. waarbij hij onder andere al een veroordeling opliep voor een inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit en ook al eens werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens het bedrieglijk vernietigen of wegmaken van in beslag genomen voorwerpen als beslagene en deze bestraffingen blijkbaar onvoldoende afschrikwekkend waren om tweede beklaagde D.F. ervan te weerhouden om de thans beoordeelde feiten te plegen.
31. Op grond van al deze overwegingen meent dit hof dat aan tweede beklaagde D.F. een rechtmatige en passende straf dient te worden opgelegd bestaande uit een effectieve gevangenisstraf van 36 maanden met toerekening van de reeds ondergaane voorlopige hechtenis en een effectieve geldboete van 1.000 euro vermenigvuldigd met 3 slachtoffers en verhoogd met 70 opdecimen en zo gebracht op 24.000 euro en een, met toepassing van art. 40 Sw., hieraan gekoppelde vervangende gevangenisstraf van 3 maanden ter beteugeling van het de feiten, voorwerp van de telastleggingen zoals hier bewezen gebleven. Deze bestraffing blijft absoluut noodzakelijk om de beklaagde tot blijvend normbesef te brengen en om verdere recidive in zijn hoofdte voorkomen. Het beroepen vonnis wordt in die zin hervormd.
32. Bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten:
- Vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure:
- a. Deze verhoging en vergoeding konden gedurende een bepaalde periode niet meer worden opgelegd omdat artikel 91 van het KB van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken werd opgeheven door artikel 43 van het KB van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementale bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd (B.S., 27 december 2019, tweede editie - dit besluit trad in werking op 1 januari 2020 (artikel 46 KB van 15 december 2019)).
 - b. Sinds 03/09/2020 (datum publicatie B.S. van het K.B. van 28/08/2020 - zie hierna) luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken evenwel (opnieuw) als volgt: *"In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketpost hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd"* (zie artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020).
 - c. **Wat betreft de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure** stelt het hof vast dat het actueel bedrag van deze laatste vergoeding

thans 50,45 euro bedraagt, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 dd. 25 januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad dd. 29 januari 2021 over de indexerings van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexerings van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15/12/19, dat de wet uitvoert. **Het beroepen vonnis zal dan ook op dit onderdeel worden gewijzigd/aangepast..**

33. De navolgende beslissingen ten aanzien van tweede beklaagde D.F., vervat in het beroepen vonnis, worden bevestigd:
- a. bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek, ontzetting voor een termijn van 5 jaar uit de volgende rechten:
 - i. Openbare ambten, bedieningen te vervullen,
 - ii. Verkozen te worden,
 - iii. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren,
 - iv. Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden, in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven,
 - v. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezien voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder van een persoon die krachtens artikel 482/1 oud BW is beschermd, uit te oefenen,
 - vi. Een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht (blz. 51 beroepen vonnis);
 - b. solidariteitsbijdrage (200 euro) (blz. 51 beroepen vonnis);
 - c. een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
 - d. gerechtskosten eerste aanleg (blz. 51 beroepen vonnis).
34. Bevestigt eveneens het beroepen vonnis waar dit de overmaking aan het openbaar ministerie beveelt om te handelen als naar recht van het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nr. 201909095, overeenkomstig artikel 42, 1° lid Sw. verbeurd verklaart het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nummer 201910005, eigendom van tweede beklaagde D.F. en gediend hebbend om het misdrijf te plegen, de teruggave beveelt aan de rechtmatige eigenaar, zijnde eerste beklaagde S.J., van het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nrs. 201909692 en 201910646, de teruggave beveelt aan de rechtmatige eigenaar, zijnde tweede beklaagde D.F., van het overtuigingsstuk neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nr. 201910647.
35. De beklaagden worden thans bijkomend hoofdelijk veroordeeld tot de kosten van het hoger beroep, zoals hierna in het geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie.

IV. BEOORDELING VAN DE BURGERLIJKE VORDERING(EN)

36. Het beroepen vonnis heeft passend, oordeelkundig en naar billijkheid beslist met betrekking tot de rechtsvorderingen van de onderscheiden burgerlijke partijen zodat niet wordt ingegaan op de vorderingen van de beide beklaagden om deze vorderingen verder aan te passen naar billijkheid.

37. De afhandeling van de burgerlijke belangen werd terecht ambtshalve aangehouden. De zaak wordt daartoe opnieuw verzonden naar de eerste rechter.

38. In toepassing van artikel 162bis W. Sv. (ingevoegd door art. 9 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat, B.S. 31 mei 2007) alsmede de bepalingen van het K.B. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger. W. en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat (B.S. 9 november 2007) kent het hof een rechtsplegingsvergoeding toe

- a. van 1.320 euro aan D.D.,
- b. van 2.400 euro aan L.L.
- c. van 480 euro aan vzw Payoke.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF, recht doende **op tegenspraak**

met toepassing van de artikelen:

- in de inleidende akte, het beroepen vonnis en hoger in dit arrest aangegeven
- 211 Sv.
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.
- 1382 en 1383 B.W.
- 3, 4 V.T.Sv. (wet 17/04/1878)
- 44 en 45 Sw.
- 162bis (RPV) en 348 Sv.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond;
Verklaart elk hoger beroep ontvankelijk en erover beslissend:

OP STRAFGEBIED

Verbetert de inleidende akte zoals voormeld onder randnummer 09 van huidig arrest .

Bevestigt de verbeteringen van de inleidende akte zoals in het beroepen vonnis (blz. 50) en hoger in dit arrest aangegeven.

Hervormt het beroepen vonnis enkel wat betreft de uitgesproken bestraffingen lastens de beide beklaagden als volgt,

Wat S.J. betreft:

Stelt vast dat:

- de feiten die het voorwerp uitmaken van het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 01.09.2021 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, Kamer G29, én de feiten van de tenlasteleggingen A.1., A.2. en A.3. die thans voor het hof aanhangig zijn en aan voormeld vonnis voorafgaan, samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van éénzelfde misdadig opzet.
- De straf die reeds werd uitgesproken bij het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 01.09.2021 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, Kamer G29, **volstaat als bestraffing** voor het geheel van deze misdrijven. (artikel 65, tweede lid Sw.).
- S.J. voor de thans bewezen gebleven feiten van de tenlasteleggingen B.1., B.2. en B.3. wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van **DERTIG MAANDEN** en tot een geldboete van

DUIZEND EURO x 3 slachtoffers en vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op 24.000 euro, boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden en bepaalt de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op 50,45 euro.

Wat D.F. betreft:

Veroordeelt D.F. thans voor de vermengde feiten van de telastleggingen A.1., A.2., A.3, B.1., B.2., B.3. en C, met toepassing van artikel 65 Sw. tot een gevangenisstraf van **ZESENDERTIG MAANDEN** en tot een geldboete van **DUIZEND EURO x 3 slachtoffers** en vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op 24.000 euro, boete vervangbaar bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden en bepaalt de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op 50,45 euro.

Bevestigt voor het overige integraal het beroepen vonnis oordelend op strafgebied, zoals hoger in dit arrest weergegeven.

Veroordeelt S.J. en D.F. thans bijkomend en **hoofdelijk** tot de kosten van het geding, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie in graad van hoger beroep en begroot deze kosten alhier in hun geheel op **233,20 euro**.

OP BURGERLIJK GEBIED

Bevestigt integraal het beroepen vonnis.

Veroordeelt S.J. en D.F. tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep, begroot op:

- a. 1.320 euro aan D.D.,
- b. 2.400 euro aan L.L.
- c. 480 euro aan vzw Payoke.

Verzendt de zaak voor verdere afhandeling van de aangehouden burgerlijke belangen opnieuw naar de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, sectie correctionele zaken.

* * * * *

Bijkomende informatieverplichting (artikel 195 Sv).

In toepassing van artikel 195 Wb. Sv. stelt het Hof, ter inlichting van de partijen die in deze zaak betrokken waren (ongeacht of deze partijen al dan niet aanwezig zijn tijdens de uitspraak van dit arrest in de openbare terechtzitting) vast:

- a) de effectieve gevangenisstraffen, opgelegd in dit arrest, zullen worden tenuitvoergelegd (o.a.) conform de bepalingen van de **wet van 17 mei 2006** betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten, althans in zoverre en op voorwaarde dat deze bepalingen in werking zullen zijn getreden op het ogenblik van de strafuitvoering (zie artikel 109 van deze wet, gepubliceerd in het B.S. dd. 15/6/2005, alsmede de uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd in toepassing van dit artikel van deze wet);
- b) de veroordeelde (dit is een natuurlijke persoon die veroordeeld is tot een vrijheidsstraf krachtens een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan) kan, in het kader van deze straf-

uitvoering, toekenning bekomen van zgn. "**strafuitvoeringsmodaliteiten**". In de wet van 17 mei 2006 wordt nader bepaald welke overheden daartoe bevoegd zijn en op welke wijze dit kan geschieden (het betreft de Minister van Justitie, de strafuitvoeringsrechter (dit is de voorzitter van de strafuitvoeringsrechtbank) of strafuitvoeringsrechtbank - de in de wet voorziene strafuitvoeringsmodaliteiten betreffen: de uitgaansvergunning, het penitentiair verlof, de onderbreking van de strafuitvoering, het elektronisch toezicht, de beperkte detentie, de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorlopige invrijheidstelling met het oog op het verwijderen van het grondgebied of de overlevering, de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen en de omzetting van een vrijheidsstraf in een werkstraf);

- c) **de natuurlijke persoon/personen, wiens burgerlijke vordering(en) in dit arrest ontvankelijk en gegrond werd(en) verklaard** kunnen in het kader van de strafuitvoering, onder bepaalde voorwaarden en in de door de wet van 17 mei 2006 voorziene procedures tot toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten, in bepaalde gevallen worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd (de partijen worden ervan ingelicht dat het K.B. dd. 29/1/2007, tot uitvoering van artikel 2 6° van de wet van 17/5/2006, nadere regels bevat omtrent de wijze waarop de burgerlijke partij kan vragen om, na het in kracht van gewijsde treden van een gerechtelijke beslissing, te worden geïnformeerd en/of gehoord. De burgerlijke partij zal daartoe, op dat ogenblik, onverwijld van de griffier van het vonnisgerecht een informatief schrijven ontvangen, waarin nadere informatie omtrent de eventuele uitoefening van dit recht is vervat. Dit schrijven omvat eveneens het model van de slachtofferverklaring. De natuurlijke persoon, wiens burgerlijke vordering ontvankelijk en gegrond werd verklaard, kan zich tot een justitie-assistent eerstelijns wenden om algemene informatie inzake de wet te verkrijgen en voor bijstand bij het invullen van de slachtofferverklaring).

kosten:

afschriften	174,00
	3,00
opstelrecht	35,00
dagvaardingen	
subtotaal	212,00
+ 10%	21,20
Totaal	233,20

Dit arrest is gewezen door de derde kamer van het Hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

Raadsheer in het Arbeidshof (art. 101 §2 al.3 Ger.Wb.)
W.Y.

Kamervoorzitter
M.M.

en op de openbare terechtzitting van ACHTTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EENENTWINTIG
uitgesproken door Kamervoorzitter M.M.,

in aanwezigheid van D.I., Advocaat-generaal bij het Arbeidshof,

met bijstand van B.D., griffier.

B.D.
Griffier

M. M.
Kamervoorzitter